

LAURA VANDERKAMOVÁ

Život podle Julie

INSPIRATIVNÍ PŘÍBĚH O TOM,
ŽE SI V KAŽDÉ CHVÍLI MŮŽEME
VYBRAT SVOU CESTU

 metafora

LAURA VANDERKAMOVÁ

ŽIVOT PODLE JULIE

Inspirativní příběh o tom,
že si v každé chvíli můžeme vybrat
svou cestu

Přeložila Drahomíra Michnová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2019 by Laura Vanderkam

This edition published by arrangement with Portfolio,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC

Translation © Drahomíra Michnová, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-357-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-356-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-060-4 (print)

Obsah

1. kapitola	7
2. kapitola	19
3. kapitola	29
4. kapitola	39
5. kapitola	49
6. kapitola	57
7. kapitola	63
8. kapitola	71
9. kapitola	83
10. kapitola	91
11. kapitola	99
12. kapitola	103
13. kapitola	109
Síla priorit	113
Otázky pro skupinovou diskusi	129

1. kapitola

Riley Jenkinsová směřovala na jih po dálnici Garden State Parkway. Okolní stromy hýřily říjnovými barvami – rudou a zlatou. *To je nádhera*, pomyslela si, ale ani krásy podzimu jí nezlepšily náladu. Také v sobě nedokázala zburcovat dostatek energie, aby se těšila do cíle své cesty: na víkendový relaxační pobyt pořádaný jejich firmou pro ženy, které zastávají vedoucí pozice. Akce se konala v městečku Maris, ležícím na pobřeží státu New Jersey.

Nebylo to proto, že by nerada pracovala v sobotu. Od té doby, kdy před čtyřmi lety získala na univerzitě ve Whartonu titul MBA a následně zaměst-

nání u poradenské firmy MB & Company, nezažila jedinou volnou sobotu.

Ve skutečnosti jí vadily takzvané náklady ušlé příležitosti, když místo shánění klientů musela strávit sobotu s kolegyněmi.

Právě díky klientům se totiž mohl člověk ve firmě MB, naprosté špičce v oboru, prosadit. Především klienti dodávali pracovníkům firmy, v níž chtěla Riley už tak dlouho pracovat, moc. Pamatovala si, jak před lety odkryla roušku tohoto tajemství při náhodném rozhovoru s jedním profesorem – to ještě studovala na univerzitě v Indianě a přivydělávala si ke stipendiu jako servírka. Když jste zaměstnancem MB, máte možnost pracovat s výkonnými řediteli a s ministerskými předsedy. Můžete řešit ty nejdůležitější úkoly, které vám zadají, a tudíž ovlivňovat svět takovým způsobem, jaký vám umožní jen málokteré jiné povolání. Nezáleží na tom, že vám ještě není třicet. Můžete si vydělat pohádkové peníze létáním po světě – a Riley si už první rok vydělala dvojnásobek toho, co její usedlí rodiče, žijící na ospalém Středozápadě, vydělávali dohromady v době své vrcholné kariéry. Dotáhni to na partnera firmy a budeš domů nosit miliony.

Riley na sebe byla pyšná, že na požadavky klientů dokáže zareagovat téměř okamžitě. Během svého čtyřletého působení ve firmě, kde začínala jako hvězdná absolventka univerzity, se přes projektovou manažerku vypracovala až na přidruženou partner-

ku firmy a své klienty nechala málokdy čekat déle než hodinu. Nastavila si mobil, aby ji okamžitě upozornil, že jí klient odeslal e-mail, a hned k němu vyrazila na schůzku v autě z půjčovny (vyrůstala na maloměstě v Indianě, proto se jí stále nějak přičilo najmout si vůz i s řidičem). Její asistentka věděla, že jí nemá rezervovat letenky na letadlo, kde není přístup k internetu.

Ale pak... Myšlenky jí zaletěly zpátky do minulého týdne, kdy se setkala se svou hodnotitelkou. Jean ji v kanceláři zavedla do té hrozné zasedačky s béžovými stěnami, kam se – naštěstí – dostala jen, pokud zrovna nepracovala u klienta. „Riley,“ začala. Starší žena si neustále sundávala brýle a mnula oči. Riley brzy pochopila, proč je Jean z jejich rozhovoru tak vyděšená. Riley se totiž ocitla v kategorii „Výzvy“, což byla jedna ze škatulek propracovaného hodnoticího systému v MB. „Výzvy“ se nacházely pod kategorií „Průměrný“ a zároveň byly jen o příčku nad kategorií „Odstoupení doporučeno“. (Firma MB se vždy chovala noblesně, takže by nikdy odstoupení *nepožadovala* a vyhodit někoho by považovala za vrchol nevkusu.)

Riley si tu nedávnou situaci v duchu přehrávala pořád dokola, když mījela čísla sjezdů z dálnice. „Nikdy v životě jsem nebyla podprůměrná,“ bránila se před Jean.

„Ale MB vás zařazuje do ‚Výzev‘,“ opakovala Jean. „To neznamená, že někde jinde byste nemohla být výborná.“

Byla to výhrůžka? Riley nechtěla jít někam jinam. Chtěla pracovat jako konzultantka firmy MB se stejným západem, s jakým její někdejší spolubydlící na koleji a stále nejlepší kamarádka Skip chtěla protestovat proti odpůrcům dronů. Riley neznala jinou firmu, která by nabízela takové pracovní nasazení, rozmanitost a samozřejmě i plat.

„Já tomu nerozumím,“ řekla. „Dělám všechno, co si klienti přejí. Zajistím jim vše, oč mě požádají, a to ještě rychleji, než očekávají.“

„Ano, ano.“ Jean se rozhlédla po béžové zasedačce, jako by se bála, že je někdo může špehovat. Pak ztišila hlas. „Poslyšte, Riley. Jde o tohle. Jste tu čtyři roky. A teď nově v řídicí funkci. Všichni, s nimiž jsem mluvila, říkají, že si s ní nevíte rady, že se v tom plácáte.“

„Ale já...“ začala protestovat. Že se plácá? Riley Jenkinsová se neplácá v *ničem*.

„Riley, poslouchejte mě. Snažím se vám pomoci. Hlavně zpětná vazba od vašich podřízených byla hrozná. Členové vašeho týmu tvrdí, že jste tak nesoustředěná a roztržitá, že i když pracují do roztrhání těla, nevědí, jestli se věnují správným úkolům. Podívejte se – až dosud jste mohla dělat jen to, co vám vaši partneři nařídili. Což jste dělala.“ Jean si znovu sundala brýle a hledala nějaké trefné přirovnání. Konečně: „Představte si, že jste ta nejvýkonnější vrtačka na světě. Když se na něco přesně zaměříte, vyvrtáte díru okamžitě.“

„Aha, dobře.“

„Jenže na této úrovni je nutné přemýšlet, kam přesně tu vrtačku přiložit. A upřímně řečeno, vaši klienti a vaši kolegové u vás postrádají proniknutí do podstaty problému. Potřebujete skvělé nápady. Nápady, pro něž se vaše pracovní týmy nadchnou. Nápady, které by klienty ani ve snu nenapadly. Nápady, se kterými dokážete přijít jen vy – vždyť právě proto si přece klient najímá MB, že?“

„Chápu,“ hlesla Riley.

„Jde o obchod, Riley. Získat klienta znamená umět prodat skvělé nápady.“ Jean se najednou zne-pokoženě rozhlédla. „Pardon, chci říct, že musíme dokázat přesvědčit lidi, aby si najali právě MB a za-bývali se vašimi nápady. Slovo ‚prodat‘ tady nepou-žíváme.“

„Ovšem.“ To zdejší divné slovíčkaření. „Budu na tom pracovat.“

„Ano,“ přikývla Jean. „Udělejte to, prosím.“ Vzdychla. „Protože jste ve ‚Výzvách‘, musím každých třicet dní zdokumentovat, zda děláte pokroky. Po-kud je dělat nebudete, přijdou na řadu další klasifi-kační stupně.“

Riley na to nic neřekla. Jean si nenechala na-hlédnout do karet, tvářila se jako ti protřelí hráči v kasinu, kde Riley před lety o prázdninách pracova-la. Ale Riley věděla, co její výraz znamená. Jestli do třiceti dnů neprodá nějaký nápad, poletí.

Tenhle rozhovor se odehrál před více než týd-

nem. A pravdou bylo, že ve skutečnosti Riley nevěděla, jak najít prostor pro své zdokonalení. Nemohla přestat plnit požadavky klientů ani kolegů, tyto úkoly zabíraly každou minutu jejího času. A zabíraly i ten čas, který neměla. Posledních pár dní byla Riley vzhůru dlouho do noci, pracovala na návrhu pro významného klienta, řetězec módních kaváren nazvaný The People Coffee Shops (zkráceně PCS), a její mozek se pak už nedokázal soustředit na nic jiného než na to, jak si aspoň chvílku zdřímnout.

Riley se podívala na navigaci v mobilu. Ke sjezdu zbývalo patnáct mil. Už jen třicet minut ji dělilo od příjezdu do tajuplného soukromého zařízení jménem Juliina škola: Vyber si svůj život, pojmenovaného podle jeho majitelky, která byla odbornicí na životní styl. Riley párkrát viděla její televizní pořady, setkala se s nimi, když přespávala na hotelích a kvůli velkému stresu nemohla usnout. Jak zorganizovat dokonalou svatbu. Jak za sto dolarů zkrášlit obývací pokoj. Bylo jasné, že Julie pořádá i akce pro firmy. Tento víkend byl relaxační pobyt v Juliině škole rezervován pro skupinu žen zastávajících vedoucí funkce v amerických firmách na Severovýchodě. Mělo jít o společné setkání, které stráví tak trochu vařením, výtvarnými činnostmi a projíždkou na kole po promenádě podél pláže.

Riley si nebyla jistá, jak moc tam bude vítaná. Nadia, silná hráčka v newyorské pobočce MB, zpočátku tvrdila, že pobyt je určen pouze pro partnerky

firmy. V MB bylo ale na této pozici tak málo žen, že bylo potřeba sáhnout i o jednu příčku kariérního žebříčku níž, aby se víkendová akce naplnila a ženy tak měly středisko jen pro sebe. Riley se tento postup nelíbil, byla z toho rozladěná a přičetla to k důvodům, proč se jí na akci nechtělo. Dalším důvodem byl nejasný pocit, že se už dlouho neviděla se svým přítelem Neilem. Týden? Ne, dva... *tři?* Že by čas od jejich poslední schůzky tak rychle utekl? Seděli tenkrát u piva na zahrádce restaurace a Riley cítila, jak ji rozhovor s jejím velice zábavným společníkem nabíjí energií. Pozval ji, aby se brzy seznámila s jeho rodiči a příbuznými. A Riley už se začínala těšit na blížící se Den děkuvzdání.

O Julii se také nadšeně zmínila Elsa, vedoucí marketingového oddělení firmy PCS, Rileyina klienta. Elsa byla skvělá máma tří kluků, ale mateřské povinnosti pro ni byly něco jako melouch v mezičase, když zrovna nemusela skákat kolem farmáře pěstujícího pšenici, z níž se v PCS pekly koláčky ke kávě. Elsa se netajila tím, že Riley pobyt u Julie v dobrém slova smyslu závidí. Bylo to to nejhezčí, co Riley od Elsy za celý předchozí víkend slyšela. Riley a její tým totiž strávily s Elsou dva příšerné dny v zajetí jiné běžové zasedačky, kde měli víkendovou schůzi. Elsin manžel a kluci zrovna odjeli tábořit se skauty, což se Else hodilo, protože se měla brzy setkat s výkonným ředitelem PCS. Potřebovala vědět, jaké nápady mu má předložit. Riley a její tým tím pádem celý týden

nevěděly, kam dřív skočit, horečným tempem muse-ly vytvořit návrh, který Elsa potřebovala nejpozději v pátek do devíti večer. V tu dobu totiž chodili její kluci spát, a ona se tak mohla věnovat práci. E-maily vyřizovala do jedenácti. Ačkoli se blížilo sobotní poledne, zatím se stále nikdo neozval, jak předložený návrh dopadl. To nevěstilo nic dobrého.

Riley se ještě pár minut dusila ve vlastní šťávě – *musíme vidět pokroky do třiceti dnů* – a pak už to nevydržela. Zavolala vedoucímu navrhovaného projektu.

„Ahoj, Franku, tady Riley,“ ohlásila se. „Elsa se ti neozvala, že?“

„Á, ahoj,“ odpověděl Frank. Zdálo se, že ho právě probudila. „Ještě jsem se dnes nedíval na poštu.“ Riley v duchu soptila. Bylo skoro poledne. Jak někdo může být tak nezodpovědný? „Moment, podívám se... ach.“

„Ach?“

„Špatná zpráva. Bude hledat jinou poradenskou firmu. Náš návrh prý nesplňuje to, co si představovala.“

Riley popadla svůj druhý mobil, který si pořídila, aby mohla číst e-maily, když na tom prvním dělala něco jiného. Zahlédla na okraji dálnice místo pro nouzové parkování v případě potřeby odtahové služby – a toto každopádně byla nouzová situace – a odbočila tam, aby si mohla zkontrolovat příchozí poštu. Opřela mobil o volant a procházela doručené e-maily. „Jak jsem to mohla přehlédnout?“

+

„Zvláštní – myslím, že nejsi v kopii. Je to moc špatné. Ale Steve – znáte Stevea? Úžasně se s ním pracuje. Pravděpodobně získá nějaké jiné projekty z PCS. Jednou vyhraje, jindy zase prohraje...“

Riley křečovitě sevřela volant a vrátila se na dálnici. *Ale já právě teď nemůžu prohrát*, pomyslela si. Zbývaly jí tři týdny. „OK, díky, že jste mě informovala,“ poděkovala a nedokázala potlačit sarkastický tón.

Dala blinkr na znamení, že předjíždí kamion, který se před ní pomalu sunul, a zvolna vydechla. Riley nebyla nijak emotivně založená. Ale... měla Elsu ráda. Obdivovala ji. Proč ten návrh nepřijala? Copak ji Riley tak špatně pochopila? Pohlédla na mobil. Byla sobota. Volat klientovi o víkendu se považovalo za drzost. Ale musela to zjistit.

„Haló?“ ozval se po třetím vyzvánění ženský hlas.

„Elso? Tady Riley. Z MB.“

„Aha.“ Riley v pozadí slyšela hluk fotbalového utkání.

„Můžete teď mluvit?“

„Ne dlouho. Robbie právě chytá v bráně.“

Riley šla rovnou k věci. „Právě jsem se od Francka dozvěděla, že sháníte jinou poradenskou firmu ohledně nápadů pro Jacoba.“

„Ano, tedy...“ Elsa něco křikla na kluka na hřišti. „Upřímně řečeno, ten návrh, který jste mi poslala, byl prostě... jak to mám říct? Amatérský.“

Riley musela dupnout na brzdu, protože se před ní vecpal prius. „Promiňte – řekla jste *amatérský*?“

„Jako byste do toho nevložit žádnou originální myšlenku. Kdybych si tu zatracenou věc mohla napsat sama, byla bych to udělala.“

„Vždyť jsme strávili celý minulý víkend debatováním o tom, co chcete...“

„A vy jste zřejmě neposlouchala. Nemůžu říct, že mě to překvapuje. Celou dobu jste se dívala na mobil. A pak, když jsem s vámi mluvila, snažila jste se poslouchat nějaký konferenční hovor s vaším cestovním oddělením.“

„Já...“ Riley se snažila rozpomenout. Ano, snažila se vyřešit hádku ohledně klienta v Atlantě a pak kolegovy ustavičné otázky týkající se nějaké schůzky v Londýně, která se nakonec nekonala. Už se chtěla začít omlouvat, ale Elsa ji přerušila.

„Podívejte, jestli je to to nejlepší, co jste vymyslela, nevidím důvod, proč bychom spolu měly dál pracovat.“ Odmlčela se. Riley předpokládala, že si Elsa uvědomila, jak tvrdě to vyznělo. Skautská máma teď potřebovala zklidnit situaci. „Tak co, jste na cestě do Juliiny školy?“

„Podle navigace tam budu za dvacet minut.“

„Báječně. Taková úžasná ženská. Setkáte se s ní osobně? Předpokládám, že zaměstnává i další lidi, kteří ty pobyty někdy vedou místo ní...“

„Jedna z mých kolegyň se s ní zná, takže nás přinejmenším přijde aspoň pozdravit.“

„Zrovna nedávno jsem se dívala na její podzimní speciál o jídle a výzdobě. Vyrobita jsem si podle ní

ŽIVOT PODLE JULIE

vyřezávanou dýni ozdobenou granátovými jablíčky a nalakovala jsem žluté listí na věnec na dveře. Pošlu vám fotku, ano? *Robbie – hlídej míč! Nenech je – hej! Přihrej Johnovi! Ano!!! Dobrá finta!* Riley, musím končit...“

Telefon ztichl.

Riley skřípala zuby. *Amatérský.* Jak se to stalo? Může být ještě hůř?

Hloupá otázka. Jistěže může.

2. kapitola

Mobil jí zazvonil dřív, než se stačila zařadit do správného pruhu. Neil. Když se na displeji objevilo jeho jméno – ukázalo se, že se jí během uplynulých čtyřadvaceti hodin snažil dovolat několikrát – vzpomněla si: Měli přece na dnešní večer něco naplánovaného. Vybavila si záplavu e-mailů z úterka nebo možná ze čtvrtka. V paměti pátrala ve svém chaotickém kalendáři. Večere? Kino? V tom shonu a zmatku kolem návrhu pro Elsu, posléze stejně odmítnutého, mu zapomněla říct, že na víkend nezůstává ve městě, a to ne kvůli práci, ale kvůli povinnému relaxačnímu pobytu.